

Súd: Okresný súd Košice okolie
Spisová značka: 13C/16/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513214922
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Adamčíková
ECLI: ECLI:SK:OSKE3:2021:7513214922.18

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice-okolie sudkyňou JUDr. Ľubicou Adamčíkovou v spore žalobcu: THERMICAL s.r.o., Moyzesova 18, Košice, IČO: 45 563 586, zast. Mgr. Radovanom Spišákom, advokátom so sídlom v Košiciach, Petzvalova 5 proti žalovanej: K. Y. V., nar. X.X.XXXX, bytom U. T., N. X, zast. JUDr. Jánom Lemešom, advokátom so sídlom v Košiciach, Žižkova 19, o zaplatenie 937,82 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Žalobu zamietá.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 937,82 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že je prevádzateľom motorového vozidla zn. KIA Magentis, EČV: V. XXX J.. Dňa 7.9.2011 na ul. Moyzesovej 18 v Košiciach, na súkromnom parkovisku, došlo ku škodovej udalosti, ktoré spôsobila žalovaná svojím motorovým vozidlom zn. Toyota Avensis, EVČ: V. XXX Z., keď pri cúvaní narazila do žalobcovho tam odparkovaného vozidla, čím mu poškodila predný nárazník pod ľavým svetlometom, ako aj v stredovej časti. Žalobca privolať príslušníkov policajného zboru, ktorí miesto priestupku, ako aj vozidlo ohliadli a v zápisnici o ohliadke konštatovali vznik škody. Žalobca si nechal predmetné motorové vozidlo, poškodenie ktorého zapríčinila žalovaná, opraviť v servise, pričom za opravu bola vyčíslená suma 937,82 eur bez DPH vo faktúre č.XXX/XXXX. Žalobca si prostredníctvom D.A.S poisťovňa právnej ochrany a.s. uplatnil nárok na náhradu škody listom zo dňa 20.5.2013, pričom žalovaná listom zo dňa 5.6.2013 oznámila, že nepoškodila motorové vozidlo žalobcu, že na jej vozidle Toyota Avensis nebola žiadna škoda, a preto nemohla spôsobiť žalobcovi vyčíslenú škodu.

2. Žalovaná so žalobou nesúhlasila, žiadala ju zamietnuť z dôvodu, že nebolo preukázané, že by ona spôsobila nehodu.

3. Rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 28.11.2018 pod sp.zn. 13C/16/2014-108 bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 937,82 eur s 5,5 % úrokom z omeškania ročne od 5.6.2013 až do zaplatenia a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá. Žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie a Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 12.3.2020 pod sp.zn. 9Co 171/2019-142 rozsudok Okresného súdu Košice-okolie, okrem výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že úlohou súdu po vrátení veci bude opätovne posúdiť (ne) dôvodnosť žaloby. Predovšetkým vyhodnotiť vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, vyporiadať sa s námietkami žalovanej vo vzťahu k (ne) dôveryhodnosti svedeckej výpovede svedka Y.Á. a opätovne posúdiť, či je daná zodpovednosť žalovanej za vznik škody.

4. Súd opätovne vykonal dokazovanie výsluchom svedka K.. T. J., konfrontáciou svedkov K.. S. Y. a R. C., ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

5. Štatutárny zástupca žalobcu uviedol, že v predmetný deň bol upovedomený pracovníkom ostrahy, že zamestnanec budovy Lesov SR mu oznámil, že na parkovisku bolo poškodené vozidlo zn. KIA Magentis, čiernej farby patriace žalobcovi. V zapätí vyhľadal pracovníka Lesov, ktorého poznal z videnia a ktorý mu oznámil, že bol pri okne a videl, ako strieborné motorové vozidlo pri cúvaní narazilo svojou zadnou časťou do prednej časti vozidla patriaceho žalobcovi. Nevedel uviesť presný typ motorového vozidla, ale zapísal si evidenčné číslo. Na základe tohto evidenčného čísla vedel, že motorové vozidlo patrí žalovanej, ktorú pozná taktiež z videnia, keďže pracuje u poisťovacieho makléra na spoločnej chodbe. Privolal políciu, prišla dopravná hliadka a vzhľadom na to, že išlo o súkromné parkovisko, polícia uviedla, že to nebude riešiť. Zároveň požiadal majiteľa poisťovacej kancelárie, aby kontaktoval žalovanú, ktorá poškodila vozidlo žalobcu. Žalovaná asi po 2 hodinách prišla a tvrdila, že škodu nespôsobila. Túto skutočnosť žalobca oznámil na Obvodnom odd. polície na Pribinovej ul., kde bol vypovedať a zároveň bolo začaté trestné stíhanie, ktoré bolo zastavené, keďže sa nepreukázal úmysel a žalobca bol odkázaný na škodu v občiansko-právnom konaní. Ďalej uviedol, že žalovaná asi po 2,5 hod. po inkriminovanej udalosti prišla motorovým vozidlom v sprievode nejakej ženy, pričom on si prezrel jej motorové vozidlo avšak uviedol, že on to posúdiť nevie, videl iba nejaký odtlačok na nárazníku, avšak vzhľadom na to, že žalovaná narazila zadnou časťou do vozidla žalobcu v prednej časti, pričom predná časť je vždy náchylnejšia na poškodenie ako zadná časť, pretože ide o deformačnú zónu vozidla. Žalovaná tvrdila, že škodu nespôsobila, pričom on jej uviedol, že ide o škodu, ktorá by mala byť krytá z povinného zmluvného poistenia, a preto by mala túto skutočnosť oznámiť svojej poisťovni. Žalovaná však uviedla, že ona nič ohlasovať nebude, pretože ona túto škodu nespôsobila. Ďalej uviedol, že zistil v registri, že vozidlo žalovanej je poistené v poisťovni Wüstenrot a túto škodovú udalosť nahlásil v tejto poisťovni, pričom poisťovňa vykonala ohliadku motorového vozidla žalobcu v priebehu asi 1 týždňa až 10 dní. Uviedol, že vozidlo žalobcu malo prasknutý predný nárazník a nechal si ho opraviť v Autoservice, ktorý patrí jeho bratovi, a to asi po mesiaci od ohliadky poisťovňou Wüstenrot. Týmto vozidlom naďalej jazdil, keďže bolo prevádzkyschopné. Na vozidle bol vymenený a lakovaný nárazník. Pri ohliadke pracovníkom poisťovne bolo uvedené, že je potrebná výmena a lakovanie predného nárazníka, čo aj bolo urobené. Žalobcovi bola vyfakturovaná cena za opravu, ktorú žalobca aj uhradil. Keďže sa jednalo o 8-ročné vozidlo, nevidel zmysel nechať ho opraviť v autorizovanom servise, keďže nechcel navyšovať náklady opravy.

6. Žalovaná vo svojej výpovedi uviedla, že v inkriminovaný deň bola na parkovisku, že si to pamätá, bol september, ale presný dátum uviesť nevedela a priznala, že odchádzala svojím motorovým vozidlom. Uviedla, že nie je si vedomá toho, aby pri nacúvaní narazila do vozidla žalobcu. Asi po hodine jej kolega oznámil, že spôsobila nehodu, tak sa vrátila na parkovisko a bolo jej štatutárnym zástupcom žalobcu povedané, že na mieste už bola dopravná polícia, ktorá nič neriešila, pričom opätovne zavolať políciu, táto aj od fotila jej motorové vozidlo a bolo jej povedané, že jej vozidlo je nepoškodené, pričom štatutárny zástupca žalobcu jej povedal, že už bola v servise a nechala si opraviť auto a že ušla z miesta činu. Poukázala na to, že vlastne ešte v ten deň keď malo dôjsť ku škodovej udalosti, v priebehu 2 hodín sa vrátila na parkovisko a uviedla, že vlastní osobné motorové vozidlo zn. Toyota Avensis, šedá metalíza. Ďalej uviedla, že vozidlo žalobcu videla, keďže stálo na parkovisku a že išlo o vozidlo zn. KIA Sorento a malo poškodený nárazník. Poprela, že by mohla spôsobiť túto nehodu, pretože ak by narazila do nejakého vozidla, musela by to cítiť, ona však nič necítila. Taktiež uviedla, že pred touto škodovou udalosťou mala vedomosť o tom komu toto vozidlo patrí, a to žalobcovi. Uviedla, že ona si toto vozidlo všimla z dôvodu, že bolo čierne a malo poškodený nárazník, to znamená, že už pred touto udalosťou bol poškodený. Po nehode videla toto vozidlo, aj jej sa nezdalo, že by malo viac poškodený nárazník, ako pred nehodou.

7. Vypočutý svedok K.. Y. uviedol, že videl žalovanú ako pri aute fajčila, potom nastúpila do auta, ťukla do druhého auta, ktoré sa zakývalo a on sa potom informoval, komu patrí toto auto. Uviedol, že nevie posúdiť, či svedkyňa C. bola v aute alebo nebola, on len videl to, čo vonku robila žalovaná. Opätovne zopakoval, že nevie uviesť, či svedkyňa sedela v aute, on videl iba žalovanú ako vonku stála a fajčila a taktiež už nevedel uviesť, vzhľadom na odstup času, či potom, ako ťukla do toho auta, či vyšla vonku a pozrela sa, ale ide o kolíziu, resp. to ťuknutie, ako s tým autom trhlo.

8. Vypočutá svedkyňa R. C. uviedla, že bola v budove spolu so žalovanou, potom obidve nasadli do auta žalovanej a odišli. Tvrdila, že sedela v aute žalovanej a k ťuknutiu auta nedošlo. V prípade, ak by došlo k ťuknutiu auta, určite by to bola spolu so žalovanou počula a boli by vyšli z auta a riešili to. Opätovne zdôraznila, že sedela v aute so žalovanou a odišla s ňou do Šace a potom zavolať nejaký pán, tak sa spolu vrátila aj so žalovanou, čiže zotrvala v aute a potom bola privolaná polícia. Ďalej uviedla, že polícia ju vypočúvala na mieste, ale na policii vypočutá nebola. Policajti ju iba ústne na mieste vypočuli.

9. Pri vykonanej konfrontácii obaja svedkovia zotrvali na svojich výpovediach, ktoré učinili hneď po vypočutí, ako aj na všetkých doterajších vyjadreniach.

10. Vypočutý svedok K.. T. J., ktorého navrhol vypočuť právny zástupca žalovanej z dôvodu, že tento vykonával ohliadku na mieste činu, čo je zrejme zo zápisnice o ohliadke (č.l.6) uviedol, že ohliadku vykonal a následne na oddelení prijal oznámenie, čím jeho práca na tomto spise skončila. Potom bol spis predložený kolegovi W., ktorý to riešil. Ďalej uviedol, že na ohliadku zvyknú chodiť dvaja policajti, ale stáva sa, že chodí aj jeden, ale v tomto konkrétnom prípade si nepamätal. Uviedol, že predpokladá, že na miesto išla najprv hliadka zistiť, či nejde o falošné oznámenie, či naozaj ku škode došlo a keď hliadka zistila, že došlo k nehode, následne zavolať hliadku na oddelenie, kde on pracuje a bol vyslaný na toto miesto. Tam zrealizoval ohliadku miesta činu a keďže priamo na mieste nevypočúval poškodeného, iba ho inštruoval, že môže podať oznámenie o tejto škodovej udalosti. Uviedol, že si nepamätá, kto bol prítomný pri ohliadke, ale zo spisu je evidentné, že poškodený bol prítomný a on ho poučil, čo má ďalej robiť. Podotkol, že nezapisuje sa, ktoré všetky osoby sú prítomné na mieste ohliadky, max. sa spíše len kontrola osoby, ktorá sa nachádza na mieste, a to pre potreby ďalšieho vyšetrovania.

11. Žalobca ako listinný dôkaz do spisu predložil zápisnicu o ohliadke miesta priestupku zo dňa 7.9.2011, čestné vyhlásenie - dotazník pre D.A.S poisťovňu právnej ochrany, svedka K.. S. Y., faktúru č.XXX/XX vystavenú MŠ-autocentrum Ruskov pre žalobcu zo dňa 31.1.2012, servisný list, uplatnenie nároku na náhradu škody, odpoveď žalovanej a predžalobnú výzvu.

12. Zo zápisu o poškodení motorového vozidla žalobcu z vykonanej ohliadky zo dňa 8.12.2011 a doohliadky zo dňa 12.1.2012, poisťovne Wüstenrot súd zistil, že na motorovom vozidle žalobcu bol poškodený predný nárazník, kde v poznámke je uvedená výmena a pri doohliadke je uvedené, že výstuha je prasknutá, kompozit pretlačená.

13. Podľa ust. § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

14. Na návrh žalovanej súd si vyžiadal od poisťovne Wüstenrot originály zápisu o poškodení motorového vozidla žalobcu z vykonanej ohliadky zo dňa 8.12.2011 a doohliadky zo dňa 12.1.2012 (č.l.93, 94a), z ktorých zistil, že na motorovom vozidle žalobcu bol poškodený predný nárazník, kde v poznámke je uvedená výmena a pri doohliadke je uvedené, že výstuha je prasknutá kompozit pretlačená.

15. Podľa § 2 písm. h/ a písm. i/ zák.č.381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, na účely tohto zákona sa rozumie, škodovou udalosťou skutočnosť, ktorá môže byť dôvodom vzniku práva poškodeného na plnenie poisťovateľa alebo kancelárie, poisťovou udalosťou vznik povinnosti poisťovateľa alebo kancelárie nahradiť vzniknutú škodu.

16. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ cit. zákona, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

17. Podľa § 10 ods. 1 cit. zákona, poistený je povinný písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky.

18. Podľa § 10 ods. 3 cit. zákona, poistený je povinný bez zbytočného odkladu poisťovateľovi písomne oznámiť, že a) bol proti nemu uplatnený nárok na náhradu škody a vyjadriť sa k požadovanej náhrade a jej výške, b) v súvislosti so škodovou udalosťou sa začalo trestné stíhanie alebo konanie o priestupku

a zabezpečiť, aby bol poisťovateľ informovaný o ich priebehu a výsledkoch; ak má poistený právneho zástupcu, je povinný oznámiť poisťovateľovi jeho meno, priezvisko trvalý pobyt alebo jeho obchodné meno a sídlo, c) právo na náhradu škody bolo riadne uplatnené; v takomto prípade je poistený povinný postupovať podľa pokynov poisťovateľa.

19. Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

20. Podľa § 415 OZ, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

21. Podľa § 427 ods. 1 OZ, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

22. Podľa § 428 OZ, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

23. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušíly zisk).

24. V konaní bola sporná otázka vzniku a priebehu škodovej udalosti, vzniku škody na motorovom vozidle žalobcu a v neposlednom rade vznik povinnosti žalovanej poskytnúť žalobcovi náhradu škody spôsobenej na jeho motorovom vozidle žalovanou.

25. V priebehu konania strany sporu zotrvali na svojej právnej argumentácii. Žalovaná uviedla, že pri ohliadke na mieste samom po nehode bolo zistené, že auto žalobcu je poškodené pod ľavým svetlometom a v stredovej časti je vážnejšie poškodenie, ale je to staršieho charakteru. Namietala, že žalobca nepreukázal v spore, aká škoda mu vznikla, pretože prasknutý nárazník bol poškodený už dávnejšie. Na vozidle žalobcu sa nenachádzala farba z vozidla žalovanej a takisto zo svedeckej výpovede svedkyne C. jednoznačne vyplýva, že nedošlo k nárazu zo strany žalovanej k poškodeniu vozidla žalobcu. Na vozidle žalovanej nebola žiadna škoda, žiadny škrabanec.

26. Žalobca zotrval na podanom návrhu a uviedol, že riadne preukázal všetky predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, preukázal výšku uplatnenej škody faktúrou za opravu poškodeného vozidla, ktorá mu bola vystavená. Ohľadne dôvodnosti a výšky fakturovanej sumy bol vypočítaný svedok Y. Š., majiteľ autoservisu a ten jednoznačne preukázal dôvodnosť a výšku fakturovanej sumy. Taktiež preukázal škodovú udalosť a príslušnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a škodovou udalosťou, a to výpoveďou svedka K. S. Y., ktorý vo svojej výpovedi jednoznačne potvrdil, že videl žalovanú, ako svojím osobným motorovým vozidlom nacúvala do osobného motorového vozidla žalobcu, čoho dôsledkom došlo k rozkolísaniu oboch vozidiel. Vznik škody na osobnom motorovom vozidle konštatovali privolaní policajti a je to uvedené aj v zápisnici o ohliadke miesta priestupku, že na aute je viditeľné poškodenie predného nárazníka pod ľavým svetlometom a stredovej časti. Zároveň konštatovali, že poškodenie stredovej časti je staršie a ide o ochrannú farbu. Teda k poškodeniu vozidla pod ľavým svetlom je poškodením novým a plne zodpovedá mechanizmu jeho vzniku, ktorý popísal svedok K. Y. Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co 504/2013 zo dňa 4.11.2013, ktorým súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a zaviazal povinnosťou na náhradu škody, ktorej príčinou vzniku bol vymrštený kameň spod kolesá iného motorového vozidla. Žalobca poukázal na toto rozhodnutie v tej súvislosti, že pri posudzovaní vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú osobitne prevádzkou motorového vozidla, je nutné vychádzať z istej miery pravdepodobnosti pri určovaní príčinnej súvislosti, keďže nie vždy sa dá pri tejto zodpovednosti jednoznačne určiť.

27. Podľa čl. 8 Základných princípov CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

28. Podľa čl. 9 Základných princípov CSP, strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

29. Podľa čl. 15 ods.1, ods. 2 Základných princípov CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

30. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

31. Podľa ust. § 191 ods. 2 CSP, vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

32. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Žiadny právny predpis ale nestanovuje presný postup pri ich hodnotení a nestanovuje ani to, aký stupeň vierohodnosti alebo dôkaznej sily má hodnotiaci sudca priznať tomu ktorému dôkazu. Civilný sporový poriadok nepriznáva žiadnemu z dôkazov väčšiu dôkaznú silu, ako majú ostatné dôkazy. Voľné hodnotenie dôkazov sa teda opiera o oprávnenie súdu rozhodovať o tom, ktoré z dôkazných prostriedkov súd vykoná a ktoré nie, o možnosť súdu doplniť dokazovanie na základe návrhov sporových strán v nesporovom konaní, aj bez tohto návrhu, pokiaľ to vyžaduje priebežné hodnotenie dôkazov, súčasne tiež aj povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú alebo nepotvrdzujú tvrdenia sporových strán.

33. Vykonaným dokazovaním mal súd za to, že dôkazy vo vzájomnej súvislosti logicky nepreukazujú tvrdenia žalobcu. Za nesporné a preukázané súd považuje, že škodová udalosť bola hlásená na polícií, bolo vykonané policajné šetrenie a bola urobená zápisnica o ohliadke miesta priestupku. Spornou zostala skutočnosť, či motorové vozidlo žalobcu bolo poškodené, a to spôsobom, ktorý je technický prijateľný a korešponduje so záznamom o nehode a výpoveďami svedkov.

34. V danom prípade z výpovede svedka K.. Y. vyplýva, že videl, ako žalovaná nacúvala svojím motorovým vozidlom do prednej časti motorového vozidla žalobcu a dôsledkom toho došlo k vzniku škody popísanej žalobcom.

35. Z výpovede svedkyne C. vyplýva, že nedošlo k žiadnemu narazeniu vozidlom žalovanej do motorového vozidla žalobcu, keďže v inkriminovanom čase sedela spolu so žalovanou v jej vozidle a žiadny náraz nezaregistrovala ani ona ani žalovaná.

36. Vznikli tak pochybnosti, či došlo vôbec ku škodovej udalosti, k vzniku škody a ak áno, v akom rozsahu, či tak ako to popísal žalobca a či tieto neboli rozptýlené dôkazmi predloženými žalobcom.

37. Súd dáva do pozornosti, že dokazovanie je osobitná činnosť súdu, ktorá je sústredená na nadobúdanie poznatkov o veci, ktorá už je predmetom súdneho konania. Základnou podmienkou pre začatie civilného sporového konania je teda existencia žaloby. Ďalším znakom civilného sporového konania je kontradiktórnosť konania v spojitosti s povinnosťou strán predložiť a zabezpečiť dôkazy na podporu svojich tvrdení (dôkazné bremeno). Podľa ust. § 185 CSP, môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Proces dokazovania je teda v civilnom sporovom konaní vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa presúva na procesné strany.

38. Na tomto mieste súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešným v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Z tohto vyplýva, že v spore nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia dôkazného bremena na žalovaného.

39. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môže privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tejto skutočnosti preukázať. Strany v spore sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy, potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu v spore, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie.

40. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočnosti stranou v spore, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana v spore nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú strana v spore vôbec netvrdila a ktorá nevyšla inak v spore najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu v spore väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon ukladá stranám sporu povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotno-právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodne preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

41. Bremeno tvrdenia, dôkazné bremeno, vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k prerozdeľovaniu.

42. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie žalovanej sumy z titulu náhrady škody. Súd poukazuje na to, že predpokladmi uplatnenia náhrady škody v zmysle § 420 OZ sú: a/ porušenie právnej povinnosti, b/ existencia škody, c/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, d/ zavinenie.

43. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Táto protiprávnosť môže byť len výsledkom činnosti ľudí. K porušeniu právnej povinnosti tak môže dôjsť buď protiprávnym konaním alebo opomenutím toho, čo malo byť v súlade s právom vykonané. Uskutočnený úkon je protiprávny vtedy, ak v súvislosti s ním došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a iných noriem, ktoré mal škodca zachovať (napr. interné bezpečnostné predpisy, stanovy, poriadky a pod.), zo zmlúv alebo iných právnych úkonov, prípadne i z porušenia ust. § 415 OZ.

44. Podľa § 415 OZ, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

45. Ust. § 415 OZ má charakter generálnej prevencie a má zabrániť takým spoločenským nežiaducim javom, akými sú vznik škody na zdraví, na majetku a vzniku neoprávneného majetkového prospechu, na úkor spoločnosti alebo jednotlivca. Pod pojmom škody treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom s tým, že súčasťou náhrady škody sú aj nemajetkové ujmy na základe výslovného znenia zákona, pričom môže ísť o skutočnú škodu a ušlý zisk.

46. Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať s ohľadom na skutočnosť, že vznik škody nemá spravidla len jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími. Treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky

zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin, keďže vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný (napr. ak následok škody už vzniknutej dôjde k ďalšej škode, ku ktorej protiprávny úkon nesmeroval).

47. V prípade zavinenia ide o charakter subjektívny, pretože znamená psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a ku škode. Zavinenie môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné. Pri úmyselnom zavinení rozoznávame úmysel priamy a nepriamy a pri nedbanlivosti vedomú a nevedomú.

48. Ust. § 420 OZ ale nemá povahu objektívnej zodpovednosti, ale zodpovednosti všeobecnej, a preto žalobca musí uniesť dôkazné bremeno na jej preukázanie s tým, že škodca môže preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať. Na vzniku škody môže nie byť zodpovednosť tak fyzická osoba, tak aj právnická osoba.

49. Žalobca vo svojej argumentácii v priebehu konania preceňuje dôkazný význam svedeckej výpovede K.. Y. za situácie, keď je jeho svedectvo k spornému priebehu škodovej udalosti a k jej následkom bez priamej výpovednej hodnoty. Len na podklade svedeckej výpovede K.. Y. rozhodne nemožno vyvodiť skutkový záver, že na vozidle žalobcu bola spôsobená škoda prevádzkou vozidla žalovanej a už vôbec nie, že k tomu došlo v rozsahu zodpovedajúcom uplatnenej náhrade. Súd poznamenáva, že ak by k nárazu vozidiel došlo, tak ako to prezentoval svedok K.. Y., jeho svedecká výpoveď má priamu výpovednú hodnotu len ku skutočnosti, že ku kontaktu vozidiel v danom mieste a čase došlo. Vo vzťahu k mechanizmu vzniku a rozsahu poškodení, má však len nepriamy dôkazný význam. Práve túto skutkovú a dôkaznú medzeru sa žalobcovi v spore nepodarilo vyplniť. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že žalovaná prezentovala však názor, ktorý bol aj potvrdený privolaným príslušníkom policajného zboru, že na vozidle žalovanej nebola zistená žiadna škoda, keďže k žiadnemu nárazu s jej vozidlom do vozidla žalobcu nedošlo. V právnej praxi je jednotne uplatňovaný prístup pri hodnotení nepriamych dôkazov v tom zmysle, že skutočnosť preukazovaná len nepriamymi dôkazmi možno považovať za preukázanú vtedy, ak na základe výsledkov hodnotenia týchto dôkazov je možné nadobudnúť istotu (presvedčenie) o tom, že táto skutočnosť sa naozaj stala (že je pravdivá;) nestačí pritom ak prichádza do úvahy len možnosť jej pravdivosti (jej pravdepodobnosť). To zjednodušene povedané znamená, že pokiaľ výsledky hodnotenia nepriamych dôkazov vytvárajú podmienky len pre úsudok, že je možné (viac alebo menej pravdepodobné), že dokazovaná skutočnosť sa stala, a teda zároveň pripúšťa aj možnosť (väčšiu alebo menšiu pravdepodobnosť), že sa dokazovaná skutočnosť naopak nestala, nemožno urobiť na základe nepriamych dôkazov záver o pravdivosti takejto skutočnosti.

50. V danom prípade súd má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keďže nepreukázal dôvodnosť a opodstatnenosť svojho nároku na náhradu škody, preto súd žalobu zamietol.

51. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

54. Výrok o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou sa tak opiera o ust. § 255 ods. 1 CSP a súd plne úspešnej žalovanej priznal plnú náhradu trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Košice-okolie. Lehota na podanie odvolania začína plynúť dňom nasledujúcim po dni doručenia tohto rozhodnutia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie musí byť podpísané a predložené v počte 2 rovnopisov s prílohami.

U p o z o r n e n i e : ak nebude súdu doručený potrebný počet rovnopisov s prílohami, jeho kópie súd vyhotoví na náklady odvolateľa.

Ak povinná osoba dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.